

Perfecte i únic

Dc, 7/11/2018 per Josep Maria Solà

[Mirant el text](#)

Fa uns diumenge anem llegint fragments de la carta als Hebreus, un escrit que, més que una carta, és un sermó dirigit a cristians jueus temptats d'abandonar la comunitat cristiana per tornar al culte jueu. Aquest diumenge llegim un fragment del capítol 9é (He 9,24-28), un text que es troba al cor de la carta. La major part del llibre fa èmfasi en la superioritat de Jesús sobre altres sacerdots d'ascendents d'Aaron i la preeminència del pacte de la nova aliança sobre el pacte del Sinai.

En el rerefons del text (i en general de tota la carta), la mort de Jesús és comparada als sacrificis que es feien en el temple de Jerusalem, en especial el ritual de la festa del Iom Quipur. L'entrada que aquell dia feia el gran sacerdot al sant dels sants és comparada amb l'entrada de Jesús que amb la seva mort i resurrecció entra al cel, al lloc de la presència no simbòlica, sinó autèntica i real de Déu. El text senyala les diferències, però, entre l'acció de Jesús i el ritual fet pel gran sacerdot del temple de Jerusalem. El que fa Jesús és perfecte i únic en el sentit que no té cap necessitat de repetició.

La perfecció es demostra pel lloc on fa Jesús la seva entrada i per la qualitat de la sang oferta. És habitual en les cultures de l'antiguitat que els déus donin les orientacions pertinents, les pautes i els models per la construcció dels temples. El temple original sol estar sempre en el lloc on resideixen els déus, els temples terrenals en són còpies. A Israel passa semblantment. A ex 25-27 Déu dona instruccions per a la construcció del tabernacle en el desert mitjançant el qual Déu habitarà enmig del seu poble. El temple de Jerusalem es construeix seguint el model del tabernacle del desert. Dit això és comprensible que el judaisme entengui que el temple de Jerusalem és una còpia del vertader temple eixit de les instruccions que Déu donà a Moisès i d'aquí només hi ha un pas a pensar que el vertader temple està al cel. És en aquest temple on Jesús fa la seva entrada; en aquest la presència de Déu és sense barreres, sense símbols, és directe, plena, total.

La perfecció es demostra també per la qualitat de la sang. La sang és l'ànima. És el que determina la personalitat singular de cada individu. És el que em fa ser jo i no un altre. La sang, tal com diu el llibre del Levític (17,11) és la vida, per tant vessant sang, derramant sang és dona la vida. Donant la sang és Jesús mateix qui es dona i la sang de Jesús és, per suposat, molt superior a la sang de qualsevol dels animals que s'oferien en el temple. A diferència del gran sacerdot, Jesús es dona ell mateix, cosa que eleva al màxim el valor qualitatiu de la ofrena.

L'altre tret que marca la diferència entre Jesús i el gran sacerdot és que aquest havia de repetir cada any l'entrada al sant dels sants. La mort de Jesús, vista com una entrada al santuari i com un sacrifici amb sang vessada, té lloc una única vegada. De la mateixa manera que homes i dones moren una sola i no poden anar morint constantment, també la mort de Jesús succeeix una sola vegada. El valor i l'eficàcia és tal que no calen, ni que fossin possibles, repeticions. Ja no és possible que n'hi hagin perquè la mort de Jesús s'ha produït a la fi dels temps i això la converteix en un esdeveniment definitiu.

El text acaba parlant de la segona vinguda de Jesús en la que apareixerà per salvar

els qui viuen esperant-lo. Amb Jesús s'inaugura una nova època en tot canvia. Ja no es requereixen sacrificis ni cal estar subjectes a la llei i als ritualismes jueus. El poble de Déu no queda restringit al poble d'Israel. Persones de totes les nacions sota el cel viuen esperant Jesús i no quedaran decebutos.

Diumenge 32 durant l'any. 11 de Novembre de 2018